

have en Sandsynlighed for, at man ved enhver Opgørelse vil have baade de meget høje og de meget lave Kurser med og ogsaa Mellemkurserne, saa at man netop vil komme til en rimelig Gennemsnitskurs ved Regnskabets Opgørelse. Med Hensyn til det Forholds Betydning, at Regnskabsopgørelsen stiller sig meget forskellig for de forskellige Sparekasser, skal jeg nævne, at den Sparekasse, jeg kender bedst, er paa dette Punkt saaledes stillet, at den har saa faa Børseffekter, at den, hvis Børseffekternes Kurs gik ned i Nul, dog ikke vilde komme i nogen Forlegenhed derved. Men der er andre Sparekasser, for hvilke det stiller sig langt anderledes, og efter alt hvad jeg ved om Sparekasserens Stilling i det hele taget til dette Spørgsmaal, tror jeg at turde sige, at man i vide Kredse blandt dem lægger Vægt paa netop at faa et langt Antal Aar til at tage Gennemsnitskursen af.

Imidlertid, denne Indvending forekommer mig ikke at være af fuld saa væsentlig Betydning lige over for Lovforslaget i det hele som den Række af Indvendinger, den ærede Minister gjorde mod Sparekasseraadets Sammensætning. Den ærede Minister sagde, at, saavidt han vidste, var der ingen anden Organisation, der saaledes vilde blive sammensat udelukkende ved Valg af Rigsdagens Ting, og han syntes ikke om denne Sammensætningsmaade. Jeg vil dog allerede her gøre opmærksom paa, at i selve Lovforslaget er det ikke foreslaaet, at vedkommende Organisation skal sammensættes udelukkende ved Valg af Rigsdagens Ting, idet det netop er foreslaaet, at Formanden skal være en kongelig udnævnt Embedsmand — saavidt jeg husker, har Sparekasseinspektøren kongelig Udnævnelse, og hvis ikke, udnævnes han af Indenrigsministeren —, saa at Indenrigsministeren derved vil faa Adgang til altid at skaffe en Mand til Formand, som vil være dette Hverv voksen og sidde inde med de fornødne Kundskaber til at røgte Hvervet. Jeg skal opholde mig lidt ved Spørgsmaalet om Sparekasseraadets Formand. Det forekommer mig i Modsætning til den ærede Minister, at det vil være rigtigst og heldigst, at netop Sparekasseinspektøren er født Formand, for at man kan være sikker paa, at den Mand, der bliver Formand, ikke er en Mand, der fra andre Virksomheder kan have forudgiven Interesse i, om Sparekasserenten gaar den ene eller den anden Vej. Ja, hvis den ærede Minister vil foreslaa en saadan Forandring som den, at Formanden for

Sparekasseraadet stadig skulde være en af Nationalbankens Direktører, skulde jeg ikke have det mindste derimod. Men naar Forholdet skulde være det, at det skulde staa Indenrigsministeren ganske frit at vælge til Formand, hvem han vil, tror jeg, at derved vil allerede være gjort et meget stærkt Skaar i Udsigten til Vished for en virkelig Røgten af det Hverv, som bliver lagt i Sparekasseraadets Hænder. Det glæder mig meget, at den ærede Minister ikke udtalte noget Krav om, at Sparekasseraadets øvrige Medlemmer skulde udnævnes af Regeringen. Den ærede Minister antydede jo selv, at noget saadant neppe vilde falde i Traad med Forslagsstillerens Tanke. Jeg vil, for at have sagt det paa Forhaand, hvis en saadan Tanke skulde komme frem fra anden Side, sige, at hvis Sparekasseraadets Medlemmer skulde udnævnes af Regeringen, vil jeg være en Modstander af dette Lovforslag, fordi jeg mener, at det er et Forhold, der i den Grad vedrører Borgerne og det borgerlige Samfund, at det ikke vil være rigtigt at lægge det Hverv i den til enhver Tid værende Regerings Hænder, at det ikke vil være rigtigt at gøre det afhængig af, i hvilken Retning vore politiske Forhold udvikle sig eller blive staaende her i Landet. Naar den ærede Minister mente, at man burde have sikret de større Sparekasser Indflydelse, saa kunde det lige saa vel siges, at man burde have sikret de mindre Sparekasser Indflydelse. Den ærede Minister mente, der kunde være Fare for, at Raadet vilde blive sammensat paa en ensidig Maade. Jeg vil dertil sige, at naar den ærede Minister er kommen ind paa den Forestilling, staar det vistnok i Forbindelse med, at den ærede Minister ikke har nogen rigtig Tillid til Rigsdagen. Den ærede Minister synes at nære Frygt for, at naar man lægger et saadant Valg i Rigsdagens Hænder — jeg beder bemærket, at her er Tale om at lægge det i begge Tingenes Hænder —, kunde der være al Grund til at frygte for, at der kunde komme noget ufornuftigt ud deraf. Jeg har den modsatte Anskuelse. Naar man lægger disse Valg i Rigsdagens Hænder, har man lagt Valget der, hvor der er størst Udsigt til, at det vil blive udøvet saaledes, at det vil blive til Gavn for hele Samfundet, hvilken Side af dette Samfund, man end staar paa. Muligheden for, at man ved at lægge Valget i Rigsdagens Hænder skulde komme derhen, at Sparekasseraadet blev sammensat af Folk, der mente, at der slet ingen Rente burde gives, ligger saa overordentlig fjern og